

Bir Şairin Antolojisi

– Mikail Dede · 22 Ağustos 2022

çocuğu var mıydı
ya bir kadını
veya evcil hayvanları sever miydi
evinin çatısı var mıydı
dolmuşlar dan inen adamlardan biri miydi
mezara çiçekler bırakır mıydı

cafe bar restoran bilir miydi
iyinin ve kötünün semtlerinde yaşar mıydı
beyaza çalan saçlarını boyarmıydı
herkesten farkı kaybettikleri kadar mıydı

bir çiftçi gibi minnetle tarlaları izlerken
gördüğü beton binalar ne umurunda
kelimeleri pastorsal tabloya çizirken
üzüm ve şarap gibi
öğlen ağaçların gölgesinde

şair kapıyı tekmeleyerek açtı
başarılı olmadığında
ve gölgede oturduğunda
daha büyük bir yaratıcının
yalnızlığına bıraktı kendini

artık dayanamadığında
yüzünü ay ışığına sabitledi
hastane morglarındaki ölülerin çığlıkları
rüzgarın senfonisiyle karışırken

o bir asker miydi gençliğinde
oyunları ve tuzakları bozdu mu
ve tuzaklarla avlandı mı
bir balıkçı gibi
küçük bir balığın ağzından kancayı
söküp denize geri attı mı

akşamları gözlerini kapatırken
nehirler arasında fırtına mı koptu
hala yaşıyor muydu ağustos günü

kelimesi kelimesine meşhur kelimeyi söyledi mi
kaç aşk yaşadı kaç kez tükendi kaç kez öldü
kolay sözler konuştu mu
dikkatli konuştu mu
ekmek için tahıl nasıl ekilir hiç düşündü mü
sözlerine diken yükledi mi
güllere dikenlerini geri verdi mi

arka sokak pavyonlarında sarhoş oldu mu
hiç geceyi kurtardı mı başkaları için yaşadı mı
sokak kadınları için şiir yazdı mı
parasız günlerde
virane üslupla ağladı mı
ya o sırtındaki vergiler soğuk zamanlarda
hışır hışır donmuş çimen gibi

şair bazen ve belki
palyaço kahkahasıyla boğuluyor kubbenin altında
akrobatik ve efkarlı bir şekilde soluk soluğa
belediye banklarında böğürüyor iken sarhoşlar
kızıl saçlı bir güzellik dudaklarını boyarken
kan bakışlı gözlerle ve bu kitabeler şair için mi

bu hayat çağrılan tiyatro şair için mi
kime ve ne zaman gözlerini kırptı mı
küçük çocuklar gibi güneşe baktı mı

peki antik bir tapınağın dibinde durmasına ne demeli
taş gibi donup duruyor ve omuzlarında yamalı hırka
güneş gökyüzünden alev ateş püskürtürken

ölümler gördüğünde gözlerini kırptı
kendisinden daha ölüydü manzara
çiçek tarlalarını izlerken

taze çiçekler gözlerini kamaştırdı
gözlerinden yaş akarken
ya da tapınaklara çiçek bırakırken

karanfilleri sonbahara hibe etmeden önce
bir şair kanuna göre topraga gömüldü
şair bir madde çürür ve gübreye dönüşür
belki herkes kelimeleri değiştirilebilir

bir ağustos günüydü
ve güzel kadınlar gülümserken sokaklarda
sanki sunaklar dizilmişti caddelere
dergilerde şairin ölümü yazılırken
ebedi derinliklere gömüldü son sözleri...